

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

GRÉGOIRE DELACOURT: SEZNAM MOJIH ŽELJA

Podatki o knjigi

- Naslov: Seznam mojih želja
- Avtor: Grégoire Delacourt
- Prevajalka: Špela Žakelj
- Urednica: Cvetka Rezar
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: broširano
- Število strani: 135
- ISBN: 978-961-278-340-2
- Cena: 18 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2017

Kontakt

uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Zadeli ste glavni dobitek na lotu!

Kakšen bi bil seznam vaših želja? Svetovna uspešnica francoskega pisatelja Delacourta je prvoosebna izpoved preproste ženske Jocelyne, prodajalke v trgovini s pripomočki za ročna dela v mestecu Arrasu. Rada bere in piše blog o klekljanju. Njenemu »princu na belem konju« je ime Jocelyn. Imata dva otroka in živita skromno, a vsaj navzven srečno življenje. Toda nekega dne Jocelyne na loteriji zadene 18.547.301 evro. Dobi veliko, a s tem še več izgubi – izgubi srečo, ki jo je prej kljub preprostemu življenju iskreno čutila.

Seznam mojih želja je očarljiv in občuten, a hkrati udaren roman o skrivnostih sreče in nevarnem vplivu denarja. Knjižna uspešnica v več kot milijonu prodanih izvodov združuje ganljivo čustveno prvoosebno žensko izpoved, resničnost sprijaznenih ljudi in nenavadno bolečino človeške nežnosti. Delacourtovo spretno in spontano pisanje nam v zabavni, a hkrati zelo resni kratki zgodbi razkriva očarljiv francoski pogled na to, kako cenimo svoje življenje. Avtor se v svojstvenem jeziku osredotoča na ljubezen, želje in vse, kar lahko izgubimo, ko enkrat nekaj zlahka dobimo.

O avtorju

Grégoire Delacourt se je rodil leta 1960 v Valenciennesu in dela kot oglaševalec. Za prvenec *Družinski pisatelj* (*L'Écrivain de la famille*) je prejel številne nagrade. Je tudi avtor romanov *Prva stvar, ki jo zagledamo* (*La première chose qu'on voit*), *Videli smo samo srečo* (*On ne voyait que le bonheur*, nominacija za Goncourtevo nagrado) in *Mala strašnica* (*Pimprenelle*). Njegove knjige so svetovne uspešnice, prevedene v več kot trideset jezikov.

Odlomki iz knjige

Rada bi imela priložnost, da bi odločala o svojem življenju, saj mislim, da je to največje darilo, ki ga lahko dobimo.

Da bi odločala o svojem življenju.

Zaprem dnevnik. Zdaj sem odrasla, zato ne jočem. Stara sem sedeminštirideset let, imam zvestega, prijaznega in treznega moža, dva odrasla otroka in malo dušico, ki jo včasih pogrešam; imam trgovinico, s katero, odvisno od tega, ali je leto dobro ali slabo, prispevam k najinim prihodkom, h katerim moram prišteti še Jojevo plačo, zato imava lepo življenje, prijeten dopust v Villeneuve-Loubetu in morda bova nekega dne lahko uresničila njegove sanje o avtu, zakaj pa ne (videla sem rabljenega, ki se mi je zdel zelo dober, za šestintrideset tisoč evrov). Pišem blog, ki vsak dan prinaša veselje mami neke novinarki časopisa L'Observateur de l'Arrageois in verjetno še tisoč devetsto devetindevetdesetim drugim gospem. In glede na dobro obiskanost mi je ponudnik gostovanja pred kratkim predlagal, naj oddajam tudi prostor za oglase. Jo me osrečuje in nikoli si nisem želela drugega moškega, le njega, toda da bi rekla, da odločam o svojem življenju, to pa ne drži.

Ko se vračam v trgovinico, prečkam trg Heros, ko nenadoma zaslišim, da me nekdo kliče. Dvojčici sta. Pijeta kavo in izpolnjujeta listke za loterijo. Igraj vsaj enkrat, me prosi Francoise. Menda ne boš vse življenje prodajalka. Prav rada imam svojo trgovinico, rečem. Si ne želiš ničesar drugega? vzklikne Daniele. Daj no, prosim. Torej grem do trafike in prosim za listek. Katerega? Katerega – kaj? Za igro Loto ali za Euro Millions? Pojma nimam. Euro Millions, torej, v petek je lep glavni dobitek. Dam mu dva evra, ki jih zahteva. Naprava samodejno izbere številke zame, nato dobim listek. Dvojčici ploskata.

»Končno! Končno bo naša mala Jo ponoči imela lepe sanje.« (Str. 32–33)

Večerjala sva v vietnamski restavraciji, dve ulici oddaljeni od doma. Skoraj nobenega gosta ni bilo in vprašala sem se, kako jim znese. Naročila sem lahko juho z riževimi rezanci (bun tan), Jo pa ocvrte ribe (ča ča) in prijela sem ga za roko tako kot takrat, ko sva se pred dvajsetimi leti poročila. Oči se ti svetijo, je zašepetal z nostalgичnim nasmeškom.

In če bi lahko slišal, kako mi razbija srce, sem pomislila, bi se zbal, da ga bo razneslo.

Hrano sva dobila razmeroma hitro; a komaj sem se dotaknila svoje juhe. Jo se je namrščil. Je kaj narobe? Počasi sem spustila pogled.

Nekaj ti moram povedati, Jo.

Verjetno je čutil, kako pomembna bo moja izpoved. Odložil je košček bagete. Z bombažnim prtikom si je rahlo popivnal ustnice – v restavraciji se je vedno trudil – in me prijel za roko. Suhe ustnice so se mu tresle. Saj ni nič hudega, povej? Saj nisi bolna, Jo? Ker ... ker če bi se ti kaj zgodilo, bi bil to zame konec sveta, jaz ... Solze so mi stopile v oči in hkrati sem se začela smejati, in to je bil nepretrgan smeh, ki je spominjal na srečo. Umrla bi brez tebe, Jo. Ne, Jo, nič hudega ni, ne skrbi, sem zašepetala.

Hotela sem ti povedati, da te ljubim.

In prisegla sem si, da noben denar na svetu ni bil vreden, da bi izgubila vse to. (Str. 41–42)